

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Μένουμε σπίτι. Μα για ποιο σπίτι μιλάμε; Παρατηρώντας τους αγώνες των **εστιακών** που εκδιώχθηκαν κυριολεκτικά από τα σπίτια τους, διότι ο κρατικός μηχανισμός αδυνατεί να αναλάβει τις ευθύνες που του αναλογούν, γίνεται εύκολα αντιληπτό πως το μέτρο "μένουμε σπίτι" για την καταπολέμηση του ιού είναι πολύ "απλό" για να είναι αληθινό (και να αρκεί). Εκ των πραγμάτων, δεν είναι μία ρεαλιστική επαρκής λύση για κανέναν, αλλά η υποκρισία ξεδιπλώνεται σε όλο το μεγαλείο της, όταν προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε πώς θα εκλάμβανε αυτή τη λύση "επιβίωσης" ένας **μετανάστης έγκλειστος σε στρατόπεδο συγκέντρωσης** ή μια **άστεγη** δίχως καν επιλογή. Είναι οξύμωρο το σχήμα "μένουμε σπίτι" όταν άνθρωποι εκδιώκονται από τις καταλήψεις στέγης και αφήνονται είτε κυριολεκτικά στη μέση του πουθενά, είτε στο έλεος τους, προωθούνται οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας και άνθρωποι δίχως σπίτι ή άλλες βασικές ανάγκες παραμελούνται ως περιθώριο. Σε τέτοιες συγκυρίες ο θάνατος αποτελεί πιθανότατο ενδεχόμενο για όσους απλώς δεν είναι αρκετά τυχεροί..

Είναι υποκριτικό να καυχιέται η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ότι τα μέτρα της επαρκούν την ίδια στιγμή που είναι εγκλωβισμένοι πάνω από 20000 πρόσφυγες στη Μόρια, με μηδαμινές συνθήκες υγιεινής, όπως συμβαίνει και στα υπόλοιπα camps εγκλεισμού και απομόνωσης και σε **καταυλισμούς Ρομά**. Ένα παράδειγμα που περιγράφει την κατάσταση που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι μετανάστ(ρι)ες είναι πως όταν εντοπίστηκαν τα 23 κρούσματα στο **hotspot** της Ριτσώνας, δεν δόθηκε πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη και φροντίδα, αλλά αποφασίστηκε να τεθούν σε αυστηρότερο περιορισμό και 14ήμερη καραντίνα. Είναι, επίσης, υποκριτικό πως την στιγμή που στην ανακοίνωση της ΓΤ όσον αφορά τον περιορισμό μετακινήσεων προβλέπονται "δομές φιλοξενίας αστέγων" (πράγμα ανύπαρκτο σε πολλές πόλεις), κόβονται πρόστιμα σε άστεγους για "άσκοπη μετακίνηση". Πώς είναι δυνατόν να αποδεχόμαστε την ατομική ευθύνη για να μείνουμε σπίτι αλλά να αποποιούμαστε την κοινωνική, συλλογική και θεωρητικά αυτονόητη ευθύνη να εξασφαλιστεί η στέγη και η πρόσβαση στην Υγεία σε όλους.

Στις **φυλακές** σε πολλές χώρες, οι κρατούμενοι πραγματοποιούσαν κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις (όπως για παράδειγμα στην Ιταλία και στη Βραζιλία) με αιτήματα που σχετίζονται με τις συνθήκες εγκλεισμού τους και την απουσία μέτρων υγειονομικής προστασίας. Στις φυλακές που διαχειρίζεται το ελληνικό κράτος, οι κρατούμενοι δήλωναν ότι: **"Στη φυλακή νιώθουμε σαν μελλοθάνατοι..."**, κάνοντας σαφές ότι ο κρατικός μηχανισμός τους έχει μετατρέψει σε θανατοποινίτες, αφού τους στερεί την πρόσβαση σε μια επαρκή προστασία από τον ιό. Επιπρόσθετα, σε σχετικό υπόμνημα των κρατούμενων της φυλακής της Λάρισας παρουσιάζεται ο κίνδυνος της εξάπλωσης του ιού από τους εργαζόμενους, είτε από τους μεταγόμενους και γίνονται ορατά, μέσα από τον λόγο τους, τα αιτήματα για αποσυμφόρηση των φυλακών κι άμεσο εφοδιασμό με μάσκες, γάντια κι αντισηπτικά. Αντίστοιχες εικόνες των συνθηκών των φυλακών υπάρχουν και στα υπόλοιπα καταστήματα κράτησης σε όλο τον ελλαδικό χώρο, ενώ στις φυλακές Χανίων εκτός των άλλων είχε διακοπεί η υδροδότηση για 3 ημέρες. Στις φυλακές στην Ελλάδα, έχουν διακόψει μέχρι στιγμής τα ανοιχτά επισκεπτήρια, κάτι που στην Ιταλία συνέβη και υπήρξε η αιτία των πρόσφατων εξεγέρσεων στις ιταλικές φυλακές, ενώ παράλληλα έχουν απαγορεύσει τα επισκεπτήρια των δικηγόρων, χωρίς όμως να υπάρχει ουσιαστική μέριμνα για τις αδιανόητες συνθήκες κράτησης των ανθρώπων. Σε αυτήν τη συνθήκη, το κράτος και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του συνεχίζουν στην ίδια πεπατημένη. Ενώ κανένα ουσιαστικό μέτρο δεν λαμβάνεται για την προστασία του πληθυσμού των φυλακισμένων, προβαίνουν σε αντίποινα και σε εκδικητικά μέτρα όπου εκδηλώνονται εστίες διαμαρτυρίας.

Στις 9/4 η θανατική ποινή επιβλήθηκε στην *Αζίζελ Ντενίρογλου*, κρατούμενη στις γυναικείες φυλακές του Ελαιώνα Θηβών, η οποία πέθανε μετά από αναπνευστική λοίμωξη, χωρίς να μεταφερθεί στο νοσοκομείο και χωρίς να διαπιστωθεί αν πρόκειται για κορωνοϊό (όπως έδειχναν τα συμπτώματα). Οι κρατούμενες εξεγέρθηκαν και η εξέγερση εξαπλώθηκε σε όλη τη φυλακή και τελικά καταπνίχθηκε με τον ξυλοδαρμό των κρατουμένων από τα ΜΑΤ.

Στην ζοφερή πραγματικότητα των ελληνικών φυλακών (με ευθύνη του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη - πλέον) φαίνεται τελικά πως υπάρχει η ποινή του θανάτου και πως η επιβολή της δεν εξαρτάται καν από την φύση του αδικήματος, ούτε ορίζεται από κάποιο δικαστήριο.

Δεν είναι δύσκολο να παρατηρήσουμε ότι όλη αυτή η υγειονομική κρίση σηκώνεται στις πλάτες των εργατών αυτού του κόσμου: των διανομένων, των υπαλλήλων του σουπερ μάρκετ, των συνεργείων καθαρισμού, των εργαζομένων στα καταστήματα φαγητού/καφέ/courier/λιανεμπορίου/ χονδρεμπορίου, των οδηγών των ΜΜΜ και του προσωπικού των νοσοκομείων.

Πολλοί πελάτες στον βωμό της ατομικής προστασίας, πάντα σκεπτόμενοι από την βολή τους στην πραγματικότητα μόνο τον εαυτό τους παραμένουν αμπαρωμένοι στην αποστειρωμένη γυάλα της μοναξιάς τους, αδιαφορώντας για το αν εκθέτουν σε κίνδυνο τους εργαζομένους προκειμένου να καλύψουν την καταναλωτική τους μανία. Φαίνεται ότι το κενό της ύπαρξης τους και η ανία του κενού χρόνου μπορεί να καλυφθεί μόνο με άσκοπες αγορές, αδιαφορώντας για το αν στην πραγματικότητα κανιβαλίζουν τους εργαζόμενους παραγγέλνοντας είδη πολυτελείας ή ψωνίζοντας Κυριακές και σε διευρυμένα ωράρια.

Όπως είναι λογικό τα αφεντικά με γνώμονα το κέρδος δεν διστάζουν να εκμεταλλευτούν τις ευκαιρίες που παρουσιάζονται στην έκτακτη αυτή συγκυρία στο έπακρο. Τα ωράρια διευρύνθηκαν, οι Κυριακές έγιναν για κάποιο διάστημα κανονικές εργάσιμες, παρόλα αυτά οι μισθοί παρέμειναν σταθεροί (ή και μειώθηκαν!) και τα μέτρα προστασίας ανύπαρκτα (ειδικά για τους διανομείς, το νοσηλευτικό προσωπικό και τους υπαλλήλους σουπερ-μάρκετ). Στον ήδη βεβαρημένο τρόπο που διεξάγεται η δουλειά τους, προστίθεται και η μη εφαρμογή των κανόνων για την υγιεινή και την ασφάλεια, όχι μόνο με τη μη απόδοση των μέσων ατομικής προστασίας, αλλά και με την επί της ουσίας ανεξέλεγκτη έκθεσή τους στον ιό. Υποχρεούνται δηλαδή να χρεωθούν οι ίδιοι την αγορά των μέσων προστασίας και να διακινδυνεύσουν για να μεγιστοποιηθεί το κέρδος των αφεντικών τους με πρόσχημα το "κοινό καλό". Άλλα αφεντικά πάλι δεν έχασαν την ευκαιρία να απολύσουν όσο περισσότερους εργαζόμενους μπόρεσαν μόλις ξέσπασε η αναστάτωση του ιού αλλά εγκαίρως ώστε να μην τους πιάσει και η "αναστολή σύμβασης εργασίας".

Η ευθύνη για την κατάσταση αυτή είναι και κρατική.

Με τις πρόσφατες Πράξεις Νομοθετικού Περιεχόμενου προετοιμάζονται νέες αλλαγές που στρέφονται εναντίον βασικών εργασιακών δικαιωμάτων, παρέχοντας προστασία στο κεφάλαιο: «Στις επιχειρήσεις που έχουν πληγεί, αλλά λειτουργούν, δώσαμε εργαλεία να αξιολογήσουν το προσωπικό τους και σε ένα τμήμα να αναστείλουν τη σύμβαση εργασίας τους, ενώ στους άλλους δώσαμε το εργαλείο της ευελιξίας. Να χρησιμοποιήσουν το προσωπικό τους κατά 50% με μισές αποδοχές για να ζήσουν οι επιχειρήσεις» (Γιάννης Βρούτσης, υπουργός Εργασίας). Ουσιαστικά τα μέτρα αυτά οδηγούν σε μειώσεις του χρόνου εργασίας και των μισθών κατά 50% σε 1.200.000 εργαζόμενους (μέχρι τον Σεπτέμβριο και μετά βλέπουμε...) και στην περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων.

Η εντατικοποίηση της εργασίας όσων δουλεύουν ακόμα, και η βίαιη φτωχοποίηση όσων έχουν αποκλειστεί από την εργασία τους αποκτά έρεισμα με την νομιμοποίηση που προσφέρει το κράτος με τα έκτακτα μέτρα έχοντας τον ρόλο του μακριού χεριού των αφεντικών για ακόμα μια φορά.

Στην πράξη τα μόνα χρήματα που φαίνεται να δόθηκαν από το κράτος για την αντιμετώπιση του ιού είναι αυτά για τις προσλήψεις των έξτρα 1500 μπάτσων αντί ιατρών και οι υπέρογκες αποζημιώσεις στις εταιρίες διοδίων αντί για νοσοκομειακό εξοπλισμό...

Να μην παραλείψουμε να αναφερθούμε και στα χρήματα της ΔΕΗ που παρουσιάστηκαν σαν φιλανθρωπία και ως δωρεά στα νοσοκομεία ενώ στην πραγματικότητα τα χρήματα αυτά θα τους

επιστραφούν από τους φορολογούμενους. Θα πληρώσουμε καταναγκαστικά εμείς τα σπασμένα αυτών που ευτέλισαν το σύστημα υγείας, ακύρωσαν τις προσλήψεις ιατρικού προσωπικού και δεν αξιολόγησαν την υγεία ως τομέα που του αναλογεί μεγαλύτερο κομμάτι του προϋπολογισμού από αυτό λαμβάνει.

Το κερασάκι στην τούρτα είναι η θρασύτατη έκκληση για εθελοντές που έγινε. Δηλαδή, η κυβέρνηση παίζοντας πάλι το χαρτί της ατομικής ευθύνης και του αισθήματος αλληλεγγύης προσπαθεί να βγάλει τσάμπα όλη την υγειονομική κρίση χωρίς να κάνει ποτέ τις προσλήψεις που θα έπρεπε στελεχώνοντας το σύστημα υγείας με εθελοντές που όπως είναι γνωστό εργάζονται αμισθί.

Μάλλον για ένα φιλελεύθερο δυτικό κράτος το δημόσιο και δωρεάν σύστημα υγείας αποτελεί μια άσκοπη δαπάνη και πολυτέλεια. Όπως είναι φανερό, στην καπιταλιστική πραγματικότητα που βιώνουμε, η υγεία είναι ένα ακόμα εμπόρευμα που παρέχεται με φυλετικά, ταξικά και έμφυλα κριτήρια. (οξύμωρο παράδειγμα αποτελεί το γεγονός ότι ενώ η εργασία στο σεξ είναι νόμιμο επάγγελμα, δεν δικαιούνται επίδομα ή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη με αποτέλεσμα οι σεξεργάτ(ρι)ες που απέχουν από την εργασία τους λόγω των μέτρων πρόληψης να μένουν χωρίς δίχτυ ασφαλείας ενώ τα βασικά έξοδα ζωής τους συνεχίζουν να τρέχουν.)

Στον καιρό της πανδημίας και του παγκόσμιου lockdown αποδεικνύεται ότι η πατριαρχία και οι ενδοοικογενειακές σχέσεις εξουσίας όχι μόνο εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά και ότι δεν φοβούνται να εκδηλωθούν.

Σε χώρες ανά τον κόσμο, όπου ο COVID-19 ευδοκιμεί, φαίνεται να ευδοκιμούν παράλληλα και τα κρούσματα ενδοοικογενειακής βίας. Σε παγκόσμια κλίμακα οι καταγγελίες γυναικών σε κέντρα υποστήριξης και αστυνομικά τμήματα, αναφερόμενες σε βία προερχόμενη από συζύγους ή/και πατέρες έχουν αυξηθεί κατακόρυφα τους τελευταίους μήνες! Σε κάποιες πόλεις καταγράφονται έως και 40% περισσότερα συμβάντα από ό,τι πριν την εμφάνιση του ιού.

Αυτό είναι γεγονός που αναδεικνύει ξεκάθαρα ότι ο μισογυνισμός και η αντικειμενοποίηση της συντρόφου είναι η καθημερινότητα που εκφράζει τον μέσο «νοικοκύρη». Απλώς μέσα στα πλαίσια του εγκλεισμού, φαίνεται ότι ο θύτης και το θύμα, έρχονται «πιο κοντά» με αποτέλεσμα, την συχνή εμφάνιση πιο ακραίων γεγονότων όπως της σωματικής βίας ή ακόμα και του φόνου. Γιατί όμως τα φαινόμενα των γυναικοκτονιών απασχολούν τόσο τις τηλεφωνικές γραμμές, αλλά καθόλου την καθημερινότητά μας; Γιατί δεν ακούμε στις ειδήσεις τόσο συχνά για τους κακοποιούς αυτούς; Γιατί είναι τόσο ταμπού η αναφορά στους ανθρώπους αυτούς ως εγκληματίες;

Προφανώς, γιατί υπάρχει συγκάλυψη· συστημική αλλά και κοινωνική. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η πρόσφατη εμφάνιση της είδησης ενός δολοφόνου-γυναικοκτόνου, στο εξώφυλλο της φυλλάδας "StarPress". Παρουσιαζόμενος χαμογελαστός, δίπλα στη χαμογελαστή σύντροφό/θύμα του, και συνοδευόμενος από την φράση: «Η αναγκαστική συγκατοίκηση τρέλανε τον φοιτητή ιατρικής». Σκεπάζοντας έτσι την πράξη κάτω από το κοινωνικό του status και θυματοποιώντας τον κάτω από μια κατάσταση ψυχολογικής πάθησης και αναγκαστικής συγκατοίκησης(!;). Καμία ψυχολογική πάθηση δεν κατηύθυνε την πράξη του. Ήταν μόνο μισογύννης. Όπως και στην φυλλάδα αυτή, έτσι και σε αμέτρητες άλλες περιπτώσεις τέτοια εγκλήματα θάβονται κάτω από απαλλαγή του συντρόφου/συζύγου/πατέρα, έως και την ενοχοποίηση του θύματος.

Βλέπουμε ότι σε όλους αυτούς τους τομείς η **αντιμετώπιση του κράτους είναι κοινή**. Πολλοί εξυμνούν και επικροτούν το κράτος για τα έγκαιρα μέτρα που παίρνει για την πρόληψη του ιού, τα ΜΜΕ φωνάζουν για ατομική ευθύνη και η κυβέρνηση αποφεύγει να αναλάβει τις ευθύνες της. Αρχικά, βλέπουμε την άθλια κατάσταση της δημοσίας δωρεάν υγείας, δεν υπάρχουν σωστές υποδομές θέτοντας σε κίνδυνο την ζωή των εργαζομένων εκεί, αλλά και τα άτομα τα οποία νοσηλεύονται. Αυτές οι συνθήκες είναι όμως για τους "τυχερούς" που θα μπορέσουν να νοσηλευθούν σε ένα δημόσιο νοσοκομείο. Πρόσφυγες, μετανάστες ζώντας στα κολαστήρια που ονομάζουν hotspots χωρίς ρεύμα, νερό, χωρίς

βασικά αγαθά είναι αναγκασμένοι να ζουν μέσα στον συνωστισμό δίχως να μπορούν να τηρηθούν τα μέτρα υγιεινής, καθώς οι εγκαταστάσεις αυτές προορίζονταν για πολύ πιο λίγους/ες. Αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούν να έχουν καν πρόσβαση στην δημόσια υγεία, καθώς το κράτος δεν τους χορηγεί ΑΜΚΑ, αφήνοντας τους καταδικασμένους και αβοήθητους. Το παραλήρημα αυτό συνεχίζεται με την κυβέρνηση να κάνει συμβάσεις 30 εκατομμυρίων με ιδιωτικές κλινικές και προσλαμβάνοντας μπάτσους για την "καταπολέμηση του κορωνοϊού".

Το μότο "Μένουμε σπίτι" μάλλον ισχύει για μερικούς και λίγους, καθώς το κράτος "βοήθησε" για ακόμα μια φορά. Στην αρχή της καραντίνας εκκενώνει το κτίριο Γκίνη στο Πολυτεχνείο, όπου διέμεναν μετανάστ(ριες)ες με πρόσχημα "το καλό της δημόσιας υγείας". Υστέρα από λίγο καιρό, ξεσπιτώνει τους πάντες από τις φοιτητικές εστίες πανελλαδικά. Οι χιλιάδες άστεγοι και πρόσφυγες συνεχίζουν να μένουν στους δρόμους και στα κολαστήρια με το κράτος να κάνει τα "στραβά μάτια" και να μην ενδιαφέρεται για την ζωή αυτών των ανθρώπων. Τα αφεντικά με κρατικές πλάτες συνεχίζουν να κανιβαλίζουν εργαζόμενους βάζοντας τους να δουλεύουν θέτοντας σε κίνδυνο την υγεία τους. Εργαζόμενοι σε super market είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν 7 μέρες την βδομάδα γιατί οι 6 μέρες δεν είναι αρκετές για να προμηθευτεί κάποιος προϊόντα. Βλέπουμε μαζικές απολύσεις και ανθρώπους να μένουν άνεργοι και αβοήθητοι σε αυτήν την καταιγίδα και το κράτος να βοήθα και να ξελασπώνει τα αφεντικά με τους κρατικούς "νόμους".

Ατομική ευθύνη δεν είναι μόνο να μένουμε σπίτι.

Ατομική ευθύνη είναι να μην κανιβαλίζουμε τους ανθρώπους που δυσκολεύονται να τα βγάλουν πέρα, αλλά να στεκόμαστε αλληλέγγυοι και να τους στηρίζουμε τώρα αλλά και μετά την υγειονομική κρίση.

Ατομική ευθύνη είναι να βλέπουμε τους υπαίτιους των προβλημάτων και να τους πολεμάμε.

- Αλληλεγγύη στον αγώνα των εστιακών.
- Δεν συναινούμε στον κρατικό έλεγχο κάθε κίνησής μας.
- Απέναντι στην αποξένωση και την ιδιώτευση, δείχνουμε αλληλεγγύη σε επίπεδο γειτονιάς αλλά και σε όσους/ες συνεχίζουν να μην χωράνε στην πραγματικότητα που εδραιώνεται ή που βρίσκονται σε καθεστώς εγκλεισμού.
- Υλική, ηθική και πολιτική στήριξη στους αγώνες για αξιοπρέπεια, ζωή και ελευθερία. Ενάντια σε κάθε καθεστώς εξαιρέσεως που επιβάλλει το κράτος στους κατατρεγμένους αυτού του κόσμου. Να γκρεμίσουμε τις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.
- Να προσληφθεί μόνιμο προσωπικό όλων των κλάδων και ειδικοτήτων, πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης στην Υγεία. Μονιμοποίηση των ελαστικά εργαζόμενων υγειονομικών. Άνοιγμα κλειστών και ανενεργών ΜΕΘ.
- Άμεση χορήγηση ΑΜΚΑ σε όλους/ες.
- Άδεια με πλήρεις αποδοχές κι ασφάλιση σε όσους εργαζόμενους αναγκαστούν να κάτσουν σπίτι. Καμία απόλυση, κανένας εργαζόμενος απλήρωτος
- Κανένας πλειστηριασμός πρώτης κατοικίας και κανένα σπίτι με κομμένο φως, νερό, τηλέφωνο. Αρνούμεστε τις πληρωμές ενοικίων και λογαριασμών.

**Προτάσσουμε την ταξική αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση.
Κανένας/Καμία μόνος/η απέναντι στην κρατική θανατοπολιτική!**

Αυτόνομο Σχήμα Ηλεκτρολόγων
autonomohmy.espivblogs.net

